

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. S.**
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: P.
zastoupen obecným zmocněncem S. S.
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015 č.j. OAM-490/ZA-ZA15-ZA04-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný měl posoudit aktuální informace o zemi původu a zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Hlavním důvodem odjezdu žalobce z Ruska byl odůvodněný strach o život. Pracoval v mešitě a útoky jsou často zaměřeny zejména

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

proti umírněným duchovním. Správnímu orgánu předložil kopii oddacího listu a sdělil, že probíhá řízení o adaptaci dítěte. Konstatoval, že některé informace nejsou aktuální, přičemž byl seznámen pouze s překladem vybraných částí, nikoli s celou zprávou.

3. Žalovaný ve svém vyjádření se zabýval námitkami žalobce uvedenými v jeho žalobě. Vyjádřil se ke skutkovému stavu, k námitce důvodnosti strachu z pronásledování a k námitce sloučení rodiny. Byl toho názoru, že náležitě zjistil a posoudil skutkovou podstatu i faktický průběh azylového příběhu žalobce. Úkony jím učiněné ve správním řízení provedl řádně, úplně, včas. Při aplikaci volné úvahy hodnocení merita věci nevybočil z ustálené judikatury. Žalobci nezpůsobil ani žádnou újmu na jeho oprávněných zájmech svojí nečinností či vadou úkonů jím provedených a na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Na jednáních konaných před zdejším soudem dne 28. 1. 2019 a dne 11. 4. 2019 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 9. 2014, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 10. 2014, příloha k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 2. 2015, vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 2. 2015 včetně příloh, zprávy s názvem „Atentáty na muslimské činitele na Severním Kavkaze v letech 2009-2014, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015 č.j. OAM-490/ZA-ZA15-ZA04-2014.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
8. Soud posoudil předmětnou věc takto:
9. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, a) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, b) bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem perzekvován. Žalobce potvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, a zároveň neuvedl, že by se účastnil jakýchkoliv aktivit politického

charakteru. Za takovou aktivitu politického charakteru dle správního orgánu nelze považovat ani žalobcovu krátkodobou účast v tzv. druhé čečenské válce, kdy se společně s dalšími členy svého tejpů zúčastnil bojů v okolí města Věděno. Z tvrzení žalobce rovněž nevyplývá, že by byl v Ruské federaci vystaven perzekuci z důvodu uplatňování svobody shromažďování či svobody slova; i když se zmínil o jednom incidentu během svého kázání v mešitě, tento však svou intenzitou a ojedinělostí (žalobce měl v mešitě jako imám působit několik let) rozhodně nenaplnňuje pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Z žalobcových vyjádření dále jednoznačně vyplývá, že ve své náboženské aktivitě nebyl způsobem, který by bylo možno označit za pronásledování, omezován. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a dodává, že žalobce ani v žalobě nespecifikoval žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že měl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. V případě žalobce tak není naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu.

11. Co se týče otázky naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce v žalobě v této souvislosti namítal, že hlavním důvodem jeho odjezdu z Ruska byl odůvodněný strach o život. Žalobce dále uvedl, že pracoval v mešitě; počet teroristických útoků na Severním Kavkaze představuje 90 procent ze všech trestných činů tohoto typu, které byly na území Ruské federace v uvedené době spáchány. Útoky byly často zaměřeny proti umírněným duchovním, což dělá z tohoto povolání jedno z nejnebezpečnějších na Severním Kavkaze, protože žalobce dle svého názoru splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
12. Žalovaný k otázce naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu na s. 5-6 mimo jiné uvedl, že na základě ojedinělého konfliktu, k němuž mělo dojít v mešitě mezi žalobcem a patrně představitelem vlády, nelze dovodit, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se v průběhu řízení zmínil ještě o událostech z let 1997 a 2005, kdy měl být konfrontován se svým učitelem, který pracoval pro bezpečnostní složky spojené s bojem proti organizovanému zločinu, a dále o varování, že nemá doma provádět výuku náboženství, tuto událost ale nebyl schopen časově zařadit. Z jeho výpovědi ale vyplývá, že by k němu mohlo dojít někdy kolem roku 2003; je tedy zřejmé, že všechny tyto události, ústrky ve svém celku nedosáhly takové intenzity a systematickosti, aby u dotyčného ve zcela zásadní míře vyvolaly silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti. Nikterak nedošlo k zásahu do jeho lidské integrity a důstojnosti, nedošlo k závažnému zásahu do jeho náboženského či soukromého života. Jak již bylo uvedeno, žalobce až do odchodu z vlasti působil v mešitě. Nezmínil se ani o žádném omezování ve svém soukromém životě, přičemž pracoval jako architekt na městském úřadu v Grozném, byl tudíž pro státní orgány snadným terčem perzekuce, kdyby proti němu chtěly skutečně takovým způsobem zasáhnout. K žalobcovu tvrzení, že z důvodu své práce v mešitě se obával o život, jelikož teroristické útoky na Severním Kavkaze jsou často vedeny proti duchovním, přičemž přiložil informaci o těchto útocích, žalovaný uvedl, že žalobce v době svého odchodu oficiálně nevykonával funkci duchovního v žádné mešitě, pracoval jako architekt na městském úřadu. Výčet útoků v přiložené informaci dle žalovaného nehovoří o žádném útoku, který by se v rozmezí let 2009-2014 stal na území Čečenska, tedy v místě žalobcova pobytu; naprostá většina se jich odehrála na území Dagestánu. Z výčtu je rovněž zřejmá tendence snižování počtu těchto útoků, kdy v roce 2014 se uvádí jeden případ,

v roce 2013 případy dva. Tento dokument tedy podle žalovaného nikterak nemůže podpořit žalobcovu údajnou obavu o život.

13. Městský soud v Praze s tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí plně souzní a dodává, že i v případě, že by žalobce na Severním Kavkaze cítil obavu o svůj život, nic mu nebrání využít institutu vnitřního přesídlení. K tomu lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na jeho usnesení ze dne 8. 6. 2016 č.j. 2 Azs 118/2016-36, „*Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že tam, kde je to reálně možné, „[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. např. usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 59).*“
14. Soud rovněž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se situace v Rusku, srov. rozsudek ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3 Azs 108/2015-49: „*Nejvyšší správní soud nepovažuje za objektivní ani vybroceně emotivní vylíčení poměrů v Dagestánu či Čechensku, k níž se stěžovatel v kasační stížnosti uchyluje. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení z 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93, Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva (srov. cit. usnesení). Nejvyšší správní soud závěrem připomíná, že zákon o azylu upravuje pouze některé specifické způsoby udělování pobytového statusu cizinci. Vzhledem k dosavadní délce pobytu a statusu stěžovatele coby žadatele o mezinárodní ochranu je také Nejvyšší správní soud toho názoru, že pro stěžovatele by jistě bylo vhodnější, aby svůj pobyt na území České republiky řešil některým z pobytových režimů dle zákona o pobytu cizinců.*“ Z uvedených důvodů soud uzavřel, že žalobce nenaplnil důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.
15. V § 13 zákona o azylu ve znění účinném ke dni 30. 9. 2014 (den podání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany) bylo stanoveno: „(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. (2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. (3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. (4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“
16. Žalobce se svojí manželkou uzavřel manželství dne 12. 12. 2014, přičemž žalobcově manželce byl udělen azyl rozhodnutím ze dne 14. 9. 2004, tedy ještě před uzavřením manželství. Proto na manželku žalobce ve smyslu § 13 odst. 3 zákona o azylu nelze pohlížet jakožto na rodinného příslušníka dle § 13 odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu. K tomu soud dodává, že jak plyne z napadeného rozhodnutí, manželce žalobce byl udělen azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 zákona o azylu, nikoliv dle § 12

- či § 14 zákona o azylu (jak předpokládá § 13 odst. 1 téhož zákona), protože je zjevné, že žalobce nemohl naplnit podmínky udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu.
17. Žalobce v průběhu řízení před soudem zaslal zdejšímu soudu rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 18. 5. 2017 č.j. 0 Nc 6005/2016-43 o osvojení (tehdy) nezletilého M. A., narozeného dne X, žalobcem. K tomu soud uvádí, že v soudním řízení správním platí zásada vázanosti soudu skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud připouští, že tato zásada je prolomena s ohledem na požadavky vyplývající z evropského práva, to se však týká věcí, v nichž žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po 20. 7. 2015. V nyní posuzované věci žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 9. 2014, tedy ještě před tímto rozhodným datem. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016 č.j. 5 Azs 45/2016-32: „*Ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu je třeba podotknout, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu dne 31. 3. 2014. Uvedená věc tedy podléhá právní úpravě a judikatuře týkající se soudního přezkumu věcí mezinárodní ochrany, jež předcházela tomu, kdy se pro ČR stal závazným čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), (dále jen „nová procedurální směrnice“). Podle zmíněného ustanovení „[č]lenské státy [...] zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. K tomuto, pro další vývoj azylového soudnictví v ČR jistě zásadnímu ustanovení Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nepřihlížel, neboť lhůta pro jeho transpozici uplynula až dne 20. 7. 2015 (čl. 51 odst. 1 nové procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že toto ustanovení nebylo dosud, i přes uplynutí uvedené lhůty, zákonodárcem provedeno do vnitrostátního právního řádu, bude sice třeba, aby se správní soudy při rozhodování jednotlivých věcí mezinárodní ochrany zabývaly naplněním podmínek pro uplatnění jeho přímého účinku, jak byly definovány ustálenou judikaturou Soudního dvora Evropské unie vztahující se k přímému účinku směrnic, ovšem musí přihlížet i k přechodnému ustanovení dle čl. 52 nové procedurální směrnice, které stanoví členským státům jednoznačnou povinnost použít právní úpravu souladnou s daným ustanovením až u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015 (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32 a ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015 – 35, oba dostupné na www.nssoud.cz).“ Z uvedených důvodů soud nemohl přihlídnout k žalobcovým námitkám o osvojení (tehdy) nezletilého M. A., nadto, když žalobce ani netvrdil, že tomuto (tehdy) nezletilému byla udělena mezinárodní ochrana dle § 12 či § 14 zákona o azylu (ve vztahu k případnému udělení azylu dle § 13 téhož zákona), popř. dle § 14a zákona o azylu (ve vztahu k případnému udělení doplňkové ochrany dle § 14b téhož zákona). Ani tato námitka tak nemůže obstát.*
18. Namítal-li žalobce neaktuálnost zpráv o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel (dvě z těchto zpráv byly datovány počátkem roku 2014), soud podotýká, že jak vyplývá z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 2. 2015, žalovaný vycházel rovněž ze zprávy Freedom House s názvem „Svoboda ve světě 2014 – Rusko“ z ledna 2015, jež byla v době vydání napadeného rozhodnutí stará jen pouhé cca 3 měsíce. Jak navíc plyne z konstantní judikatury (srov. např. rozsudek

Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 č.j. 45 Az 21/2016-55, publ. pod č. 3714/2018 Sb. NSS), zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. Žalobce rovněž nespecifikoval, jaké konkrétní aktuální události tyto zprávy opomněly zmínit, v čem konkrétně byl skutkový stav zjištěn nedostatečně, příp. jak konkrétně se situace v zemi původu od vydání dle jeho názoru neaktuálních zpráv změnila, pročez tuto námitku soud považuje za zjevně nedůvodnou. Podobně i ve vztahu k žalobcovým námitkám, že byl seznámen pouze s překladem vybraných částí, nikoliv s celou zprávou, či že mu není zřejmé, z jakých konkrétních informací České tiskové kanceláře žalovaný vycházel, tyto okolnosti soud samy o sobě nepovažuje za pochybení správního orgánu, jež by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Není povinností správního orgánu seznamovat žadatele o mezinárodní ochranu s úplným překladem veškerých zpráv, jakož ani s výčtem každé jednotlivé zprávy České tiskové kanceláře, z nichž žalovaný vycházel, jestliže z dokumentů založených ve správním spise (jakož i z případného překladu části těchto dokumentů) je zjištěný skutkový stav o situaci v zemi původu dostatečně zřejmý. Žalobce přitom dle závěru soudu nenamítal žádnou relevantní okolnost ve vztahu ke skutkovému stavu věci, pro kterou by měl soud uzavřít, že žalovaný nedostatečně zjistil okolnosti o situaci v zemi původu žalobce. Jediné relevantní tvrzení žalobce učinil ve vztahu k situaci na Severním Kavkaze, kde se má odehrávat 90 % ze všech teroristických útoků spáchaných na území Ruské federace, přičemž útoky mají být zaměřovány zejména proti umírněným duchovním; s touto námitkou se však vypořádal žalovaný na s. 5 napadeného rozhodnutí (viz též výše). Jak navíc soud uvedl shora, žalobci nic nebrání v případě potíží na území Severního Kavkazu využít institutu vnitřního přesídlení v rámci Ruské federace. I tyto žalobcovy námitky jsou tak zjevně nedůvodné.

19. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. dubna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně